

и св. Георги, и змѣйовете, и ламите, и „болѣнъ Дойчинъ“ и Сулио билюкъ-баши; но въ това време влѣзла една отъ помайчимите и носила синя и туплеста чаша съ вино; а Лила вжрвѣла слѣдъ нея, окружена отъ своите другарки. Лила била премѣнена въ най-новите и въ най-скъпоцѣните си дрѣхы; а около нея са вжртѣле двѣ тестета млади, крѣхки, миловидни и накитени момиченца, и радвале ѝ са. Ли-ла дошла да цѣлува у сватовете рѣка; а Хаджи Генчо, като видѣлъ своето хубавичко момиченце така премѣнено и така накитено, заборавилъ своятъ разказъ и замжлчалъ.

Дѣдо Либенъ станалъ, земалъ отъ помайчимата чашата, обжрналъ са камъ невѣстата, и захваналъ да говори: „Здраве и добро! Да ви дава дѣдо господъ и баба богородичка джлголѣтие и мжско колѣно! Да ви дава св. Иванъ миръ и любовъ! Нека вашето семе да са влѣче хилѣди го-